

"Demek selamet ve emniyet, yalnız İslâmiyet'te ve imandadır." cümlesinde; selamet ile İslâmiyet ve emniyet ile iman arasında nasıl bir münasebet vardır?

"...İmana gel ki elemden emin olasın, kadere teslim ol ki selamette kalasın."(1)

İman ile *"emniyet"*, İslam ile *"teslimiyet"*, kelime olarak, aynı kökten gelirler.

Üstad bir risalesinde iman ile Sultan-ı Kâinata intisab eden bir adamın kimseden pervası, korkusu olamayacağına dikkat çeker. Bütün mahlûkat Allah'ın hükmü altındadır, O'nun mülkü ve O'nun memlûküdürler. İman ile Allah'a sığınan kimse, O'nun askerleri hükmünde bulunan varlıklardan ve hâdiselerden korkmaz; emniyetli bir hayat yaşar. Hastalıklar onun için günahlara keffaret ve manevî dereceler kazanmaya sebeptir. Ölüm, bir terhis tezkeresidir; ruhun serbest kalmasıdır, kabir ise **"cennet bahçelerinden bir bahçedir."**

Böyle bir insan, her türlü kederden emin olmuş demektir. Şu var ki, imandan gelen bu emniyete kavuşmak için İlâhî hükümlere teslim olmak, yani İslâm'ın emirlerine uymak ve yasaklarından kaçınmak gerekir. Padişaha inanan bir kişinin onun emirlerine isyan etmesi, onu padişahın hapisanesine girmekten kurtarmaz. İman ile İslâm, yani inanmak ve inandığı gibi yaşamak birlikte olmalıdır.

Burada, mü'minin şahsında iman nazara veriliyor. Bu mânaya mazhar olanlar kâmil iman sahipleridir. Diğerleri de derecelerine göre bu feyizden, bu nurdan hisselerini alırlar.

Üstad iman için **"intisab"** tabirini kullanıyor. Yani insan, iman ile kendini Allah'ın bir eseri olarak biliyor. Hayatını O'nun **Muhyi** ismine, sûretini **Musavvir** ismine, her organının hikmetli yaratılışını **Hakîm** ismine,..., nisbet ediyor. Bu ise, insan için hem en büyük bir şeref, hem de en ileri bir haz ve zevk kaynağıdır. Böyle bir insan, kendini bu dünyada Allah'ın misafiri bilmenin, güneşten, aydan, hayvanlara bitkilere kadar her şeyin onun hizmetine verilmiş olmasının manevî hazzını duyar. Ayrıca önünde bulunan kabrin **"zulümatlı bir kuyu ağzı değil, nuraniyetli âlemlere açılan bir kapı"** olduğuna inanmanın rahatını ve huzurunu tadar. Bu ve benzeri manevî zevkler hep imandan kaynaklanır.

"İman tevhidî, tevhid teslimî, teslim tevekkülü, tevekkül saadet-i dareyni iktiza eder..."(2) buyruluyor. İman eden kişi, kendini ve bütün eşyayı Allah'ın

mülkü bilmekle tevhide erer. Bu ise, teslimi netice verir. **“Mülkü sahibine teslim eder, cefasını değil, sefasını çeker.”**(3) Kendi iradesini kullanması gereken yerlerde bunu hassasiyetle uygular, sonrası için **Rabbine** tevekkül eder, O'nun hükmüne razı olur. **Böyle bir kul dünyada da ahirette de saadete erer.**

İman, insan için bu dünyada manevî bir cennet olduğu gibi, ahirette de cennet o imanın meyvesi olur. Yani cennet amel ile kazanılmaz. Ne kadar ibadet etsek geçmiş nimetlerin şükrünü tam edemeyiz ki cenneti kazanalım. **Cennet, imana bir mükâfattır, cennetteki dereceler ise ibadete göredir.** Aynı şekilde, cehennem de küfrün zehirli meyvesidir. Onda çekilecek azaplar da günahlar ve isyanlar nisbetindedir.

Küfür bu dünyada da sahibini manevî bir cehennem içinde bırakır. Kendi varlığını maddeye, tabiata, tesadüfe veren kişi, Allah'ın eseri ve O'nun nazlı bir misafiri olmanın manevî lezzetini kaybetmekle bir azap çektiği gibi, gücünün yetmediği hâdiselerin ve onu bekleyen ölümün ruhuna açtığı yaralarla, teslim ve tevekkülden mahrum olarak ölünceye kadar manevî bir azap içinde kalır.

Dipnotlar:

- (1) bk. [Mesnevi-i Nuriye, Zeylül-Hubab.](#)
- (2) bk. [Sözler, Yirmi Üçüncü Söz, Birinci Mebhas.](#)
- (3) bk. [Mektubat, Yirminci Mektup, Birinci Makam.](#)